

VERDI'S 'REQUIEM' GEMISTE KANS
VOOR MIKKO FRANCK

Het orkest was de dupe

Van onze medewerker

Rudy Tambuysen

Een zowat volle zaal voor het Nationaal Orkest van België (NOB), vrijdag in het Brussels Paleis voor Schone Kunsten. Het *Requiem* van Verdi spreekt nog steeds sterk tot de verbeelding. Zijn voornaamste motor is dan ook een feilloos gevoel voor grandeur, veeleer dan vroomheid of verdriet. In die zin is het verwant met Verdi's opera's: grandeur is geen extravertheid, gevoelig niet larmoyant, eenvoud niet simpel. Logistiek was orkestleider Mikko Franck doortastend te werk gegaan. Het enorme koor dat het *Requiem* vereist, vergt meestal het samenvoegen van kleinere koren. Franck had de Düsseldorfer Musikverein gevraagd, een dynamische tegenhanger van het orkest zoals die bij ons niet te vinden is. De Musikverein leverde een voor een dergelijk mastodont-koor opmerkelijke prestatie: behoorlijk juist, samen en met een zekere dynamische verfijning. Meer kan dat niet zijn.

Het tegendeel gold echter voor de solisten die Franck had uitgenodigd: sopraan Kirsi Tiihonen, alt Lilli Paasikivi, tenor Jae-Chul Bae en bas Anatoly Kotscherga. Van deze vier kon slechts Paasikivi soms de indruk wekken, geschikt te zijn voor dit werk. Eerst en vooral behoren deze solisten tot het ongenietbare ras van zangers dat niet samen kan zingen: de ensembles verzopen steevast in kamerbreed vibrato en onaangepaste intonatie.

Ook individueel begrepen we weinig van deze cast. Kotscherga's declamatorische stijl is de antipode van wat wij belcanto

noemen. De Japanner Bae van zijn kant heeft zorgvuldig alles wat Italiaans en tenor is gesampled, tot het staalblauwe boven-tonenspectrum en de typische snik in de stem toe. Jammer genoeg valt juiste aandacht voor de cantilene en haar inhoud in plaats van voor de hoogste noot niet te samplen. Enkele mooie momenten niet te na gesproken,

*Uitstekend koor en
prima orkest, helaas
waren de solisten
bijna voortdurend
aan het woord*

zette hij onbedoeld een karikatuur neer. De twee Scandinavische dames beloofden in de openingsmaten dan weer meer dan ze uiteindelijk boden. Tiihonen zat tegen het einde door haar grote stem heen, Paasikivi zorgde voor enkele echo's van wat deze avond had moeten zijn.

De grote gedupeerde van deze avond was eigenlijk het orkest, hoewel we het zelden beter hebben horen spelen. Doordat de solisten bijna voortdurend aan het woord waren, en niet meteen op inspirerende wijze, kreeg het echter niet voldoende de kans zich te tonen.

WIE solisten, Düsseldorfer Musikverein en Nationaal Orkest van België o.l.v. Mikko Franck

WAT *Requiem* van Verdi

WAAR EN WANNEER vrijdag 23 april in Bozar Brussel